

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg erkender da helt og fuldt, at det er fælles gods i en finanslov og vil forsvare den, men det er bare ligesom nu, at regeringen sagde, at den tog så mange initiativer, og det var faktisk SF – som ministeren også rigtigt sagde – der tog det initiativ, og vi har så også annonceret, at det skal følges op i næste finanslov.

I den forbindelse synes jeg, det kunne være interessant at høre, hvordan ministeren ser på ressourcer til området op til næste finanslov.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at det jo ikke er gået sådan susende nedad, men hvis man ser på relationerne mellem forbrugerne og deres modpart, reklamebudgetterne, så eksploderer de, og der bliver ikke taget nogen initiativer til at holde igen fra regeringens side. Man åbner op – og i øvrigt sammen med hele Folketinget – for nye reklamekanaler og ny udvidet sendetid. Man gør alt, hvad man kan, for at modpartens budgetter kan eksplodere, og samtidig tager man en beskedne fremskrivning, men selv en krone-øre-fremskrivning – vil jeg sige – bare lige over på budgettet i dag er en nedskæring.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal takke ordførerne for debatten uden at gå i detaljer med de enkelte indlæg, men blot tage et par principielle ting op, som har været gennemgående undervejs i vores debat.

For det første var der en meget interessant betragtning hos fru Pernille Sams omkring forholdet mellem på den ene side ønsket om gennemsigtighed og på den anden side anvendelsen af forbud og påbud.

Det lød i fru Pernille Sams første oplæg, som om man kunne sikre gennemsigtigheden uden overhovedet at bruge forbud og påbud. Det blev dog noget mere nuanceret i ét af svarene og blev til, at der her selvfølgelig var en balance. Og det tror jeg er det rigtige synspunkt: at der skal sikres en eller anden balance, hvor vi bruger forbud og påbud, hvor det er nødvendigt, og så i øvrigt sikrer god information, sådan at vi opnår både at beskytte de svageste forbrugere og samtidig, at der er et så frit forbrugsvalg som overhovedet muligt.

Men jeg vil gerne advare mod den tendens, der er til at sige, at det kan kunderne bare alt sammen selv bestemme, for det er altså en liberalistisk illusion, at kunder bare kan bestemme hvad som helst.

Lad os tage eksemplet med rabatter og bonussystemer osv. Da er det jo i dag sådan, at man på langt hovedparten af landets tankstationer skal have et rabatkort med for at kunne købe benzinen til den lave pris; ellers må man betale en overpris på 15-25 øre pr. liter. Der er ikke frit valg for forbrugerne i dag, hvor man kan sige: Jeg kører bare ind på en anden tank og får tingene til den reelle pris. Da skal man forholde sig til at have plastikkort, få tilbud om badehåndklæder, og jeg ved ikke hvad, som ikke har ret meget direkte sammenhæng med benzinkøb.

Det samme kommer jo til at gøre sig gældende, hvis vi åbner fuldstændig op for at give gaver osv. i forbindelse med køb: Når den ene store kæde gør det, så følger den anden med, og resultatet bliver, at der ikke er noget frit valg, og at det er det, man som forbruger må forholde sig til: enten skal man vide, hvor affaldskurven står, så man kan smide en hel masse ud på vej ud af butikken, eller også skal man til at lave en eller anden organiseret plan for, hvordan man handler med alle de her ting, man får i tilgift.

Hvis vi nu prøvede at sammenligne reglerne på et marked med spilleregler inden for f.eks. fodbold, så ville De Konservative jo f.eks. – hvis der var en debat i en organisation, og her medgiver jeg, at det skal ikke være Folketinget, men så en international fodboldorganisation, om spillereglerne – sige, hvis man skulle følge logikken:

Jamen det må spillerne da selv om. Lad dem da spille efter de regler, de nu synes, og hvis man så ikke vil være med, så kan man jo bare gå udenfor eller holde en pause. Så kunne der måske være en varedeklaration på den enkelte spiller, syv udvisninger og otte advarsler i denne sæson, og så kunne man jo holde sig i den anden ende af banen, hvis man var utilfreds med at spille direkte over for sådan en person.

Det ville jo være logikken at følge for De Konservative: Vi fastsætter selv spillereglerne, og så kan man lade være med at være med, hvis man ikke har lyst til det. Jeg tror nu, at det både ved landskampen i aften og ved alle andre fodboldkampe er en meget god ting for spillet som sådan at have nogle faste regler, som hver enkelt skal overholde og rette sig efter, og jeg tror også – når vi snakker om markedsøkonomi – at det er en fordel både for de gode erhvervsdrivende, for forbrugerne og for samfundsøkonomien, at der er nogle fælles spilleregler, som sikrer, at tingene bliver gjort på en nogenlunde ordentlig måde alle steder.